

Kl. 15:08

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg bliver spurgt, om regeringen finder det rimeligt at afholde folkeafstemning om en omdannelse af det retlige forbehold. Spørgsmålet er sådan set ret enkelt at besvare, og spørgeren kender jo udmærket svaret. Det er jo også derfor, han spørger, for man spørger jo ikke om noget, man ikke selv har svaret på, som Karl Marx engang sagde.

Det er nødvendigt at afholde folkeafstemning, såfremt det retlige forhold i EU ændres eller ophæves, af den simple grund, at det er der lovet befolkningen i det nationale kompromis. Men det er også nødvendigt at følge proceduren ifølge grundlovens § 20 i forbindelse med en sådan ændring eller ophævelse, hvilket jeg også går ud fra at spørgeren udmærket ved. Sammenfattende kan jeg således bekræfte, at regeringen synes, det er rimeligt – ja, endog selvfølgelig – at afholde folkeafstemning, når dette er lovet i det nationale kompromis, og når dette følger af grundloven.

Når spørgeren i sit spørgsmål henviser til, at der bliver overladt suverænitet til EU på RIA-området ifølge Lissabontraktaten, ved spørgeren udmærket, at Danmark på grund af det retlige forbehold netop ikke overlod beføjelser til EU på dette område. Men da en ophævelse af forbeholdet netop betyder, at man overlader den suverænitet, men ikke opgav i 1993, må man derfor have en folkeafstemning. Derimod opgav vi jo ikke suverænitet med traktaten, og derfor var der heller ikke nogen folkeafstemning,

Kl. 15:09

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 15:09

Morten Messerschmidt (DF):

Tak for det. Jeg tror, udenrigsministeren var lidt for hurtig, da han læste det spørgsmål, jeg har stillet. Det er jo helt klart, at alle kan læse regeringsgrundlaget og konstatere, at regeringen gerne vil afskaffe forbeholdene, uanset hvor uklogt det måtte være.

Men det, jeg helt præcis spørger til, er, om udenrigsministeren vil finde det klogt at gøre det i år. Det er jo ret relevant, for nu har vi lige her i torsdags gennemført en vedtagelse af Lissabontraktaten, som regeringen med sit flertal har gjort alt for at forhindre i at komme til folkeafstemning, først ved behandlingen af den, hvor man prøvede at få ændret nogle kommaer og nogle punktummer, så man rent juridisk kunne

argumentere for, at der ikke skulle holdes en folkeafstemning, og derefter ved også at afvise at afholde en rent politisk folkeafstemning, som vi i mit parti har insisteret på.

Samtidig med at man vedtog den traktat, kunne vi altså se både statsministeren og andre i regeringen gå til pressen – ikke så meget i Danmark, måske mest i udlandet, men dog til pressen generelt – og sige, at nu skal vi også se at komme af med de forbehold. Det virker jo lidt paradoksalt, at man gør alt, hvad man kan, i det første halvår af 2008 for at undgå at få en folkeafstemning, og gør alt, hvad man kan, i andet halvår af 2008 for at få en folkeafstemning, endda på et område, hvor det må siges, at der er suverænitetsafgivelse i Lissabontraktaten.

Havde vi ikke det retlige forbehold, skulle vi jo efter grundlovens § 20 have haft en folkeafstemning, og det er timingen – for at bruge et rigtig dansk udtryk – jeg sådan set sigter til. Kan udenrigsministeren ikke godt se det urimelige i først at bruge det ene halvår på at forhindre en folkeafstemning og umiddelbart efter begynde at kæmpe for at få en folkeafstemning, begge gange motiveret med at mindske Danmarks indflydelse?

Kl. 15:11

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:11

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg kan ikke se nogen modsætning. Det, det drejer sig om, er, at Lissabontraktaten ikke overdrager suverænitet fra Danmark, men det er rigtigt, at der vil være tale om suverænitetsafgivelse, hvis vi ophæver forbeholdet, og ud over at der er givet løfte om det, er det jo derfor, forbeholdet skal til folkeafstemning.

Med hensyn til det timingsmæssige, som jeg altså ikke svarede på, vil jeg gerne svare på det. Timingsmæssigt har vi jo hele tiden sagt, at når vi kender traktaten, ved vi, hvordan forbeholdene står og virker i forhold til traktaten. Lissabontraktaten får større virkninger for vores retlige forbehold, end tilfældet var, før vi fik den, og det vil sige, at vi nu får større vanskeligheder ved at stå udenfor, end vi havde før.

Det ved vi nu, det forholder vi os så til, og hvorfor skal vi forlænge disse vanskeligheder i det uendelige? Så er det da rimeligt, at man kan gå i gang med forbeholdsdiskussionen og eventuelt tage en folkeafstemning. Om det bliver i år, kan jeg jo ikke stå og afgøre her, det er jo ikke noget, der afgøres her og nu med et spørgsmål